

Beste Marine vrienden,

Reünie 2016

Hier had de uitnodiging moeten staan voor een reünie op 17 maart 2016!

Op 18 oktober heb ik de eerste contacten gelegd met Bronbeek en door allerlei omstandigheden maar vooral de trage organisatie heb ik nog steeds geen duidelijkheid over de faciliteiten en derhalve deze reünie moeten annuleren.

Enige uitleg is hier op zijn plaats:

Sinds er Veteranenbeleid is krijgen wij tegemoetkoming in de maaltijdkosten die met de Kumpulan verrekend worden.

Hiervoor wordt een Faciliteitenkaart verstrekt die vijf jaar geldig is en verstrekt wordt door het Veteranen Instituut.

Deze kaart moet opgestuurd worden naar de locatie verstrekker (Bronbeek in dit geval) en moet eerst getekend moet worden door de Commandant voor beschikbaarheid van de locatie. Een kopie hiervan moet, met een faciliteitenaanvraag naar het Min. van Defensie, afd. Marine. Zodra hier goedkeuring voor is kan ik uitnodigingen gaan versturen en weet ik wat de kosten zullen zijn. Aan de hand van het aantal inschrijvingen (betalingen) kan ik de Kumpulan doorgeven met hoe velen we zijn en is het aantal maaltijdvergoedingen bekend. Deze keer was de faciliteitenkaart verlopen en duurde de verstrekking van een nieuwe ruim een maand en bleek de kaart ook nog fout te zijn ingevuld. Toen uiteindelijk de kaart goed

was en getekend door Bronbeek bleken er wijzigingen te zijn in het beleid; door **2** bezuinigingen wordt de maaltijd compensatie niet meer gegeven voor partners.

Tevens moest ik een kostenopgave van Bronbeek meesturen en het aantal deelnemers dat voor compensatie in aanmerking komt.

Hoezo? Dit kan toch alleen als alle inschrijvingen binnen zijn dus een week voor datum?

Bij het verzoek aan Bronbeek voor kostenopgave is ook e. e.a. fout gegaan en moest ik weer bijna vijf weken wachten. Twee weken geleden is alles naar Defensie gestuurd en heb ik een ontvangstbevestiging maar geen duidelijkheid.....

Ik heb nu een verzoek ingediend om op de aangeleverde gegevens een andere datum te mogen plannen en denk hierbij aan het najaar.

Het spijt mij verschrikkelijk voor jullie maar ook voor mij, ik doe dit niet voor de stress.

In elk geval moet U er vanuit gaan dat de kosten voor de partner ca. €15,- hoger zullen zijn.

Zodra er meer bekend is of een nieuwe datum vaststaat krijgt U een mail; dus geen brief meer!

Beste mensen, ik BAAL hier ontzettend van en hoop dat dit geen ontmoedigingsbeleid blijkt te zijn maar een toevallige samenloop van omstandigheden.

Personalia:

*Dank voor je liefde
Dank voor je trouw
Ik zeg je bij deze
Dat ik van je hou*

Verdrietig delen wij u mede dat mijn lieve man, broer, zwager en oom is overleden

Gerrit Talens
Gerardus Petrus Maria

echtgenoot van

Francien Talens-Toonders

* Eindhoven, 17 november 1940
† Eindhoven, 4 december 2015

Francien Talens-Toonders
Familie Talens
Familie Toonders

Correspondentieadres: Lichtstraat 224, 5611 XE Eindhoven

Op dinsdag 8 december is er gelegenheid tot persoonlijk afscheid nemen in de rouwkamer van crematorium Rijtackers, Anthony Folkerweg 150 te Eindhoven, van 20.00 tot 20.30 uur.

De crematiedienst vindt plaats op donderdag 10 december om 14.00 uur in de Luxzaal van crematorium Rijtackers.

Na afloop bent u welkom in de koffiekamer van het crematorium voor een samenzijn met de familie.

4 Dec. is Gerrit Talens overleden.

Bij zijn crematie werd ruim aandacht besteed aan zijn Marinetijd en specifiek aan zijn tijd op de Evertsen.

Eind oktober waren wij nog op ziekenbezoek en wilde hij het "Smoelenboek" nog graag zien.

Een week voor zijn verjaardag heb ik samen met Gerrit aan tafel het boek bekeken en hebben we nog gelachen en oude verhalen opgehaald. Na een uurtje was hij moe en moest weer naar bed.

Zijn verjaardag heeft hij nog wel mogen meemaken.

Meestal is de afdeling personalia er voor onze leeftijdsgroep er een van overlijdensberichten of ziekmeldingen maar dit najaar ontving ik een uitnodiging voor een 50 jarig huwelijk. Onze oud hofmeester Fokko Eijbergen en zijn Angèle hebben deze mijlpaal bereikt en ondanks de grote afstand vond ik dit zo leuk dat we er naar toe zijn gegaan en hebben genoten van een prachtig feest. Nogmaals bedankt voor zoveel Friese gastvrijheid.

Het Smoelenboek

Enkele weken voor Kerst kreeg ik een aanbieding voor 'n fotoboek met 40 % korting!

Dus snel de laatste wijzigingen aangebracht en een fotoboek gemaakt en besteld.

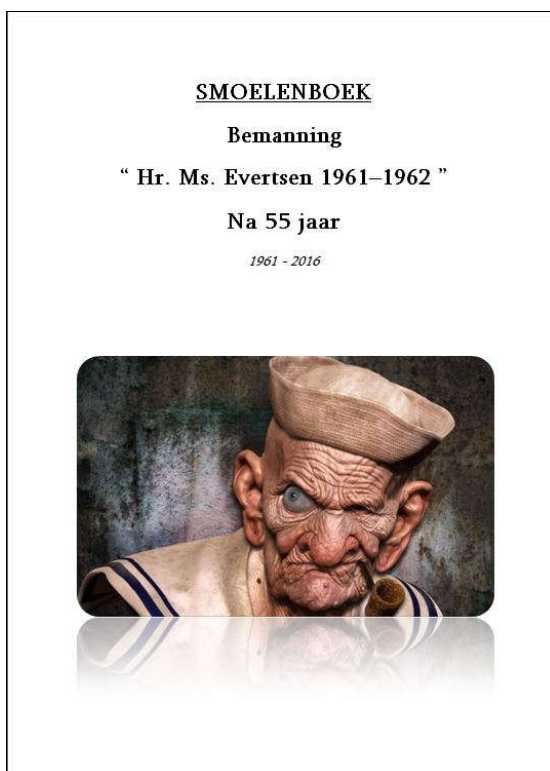
Net op tijd, in de maand van het fotoboek, kerstkaarten, reünieorganisatie en nog een boek dat ik aan het schrijven ben, crashte mijn PC.

Hij had al eens gehaperd maar dit keer kreeg ik hem niet meer aan de praat en dus werd er snel een nieuwe besteld. Voor mij moet zo'n ding worden samengesteld dus dat duurde enkele weken en dan begint het: Windows 10 en het nieuwe Office 365!

Twee nieuwe programma's en weer opnieuw beginnen met 218 adressen invoeren en het systeem leren kennen. Gelukkig heb ik een goede back-up drive en zijn er geen bestanden verloren en was het Smoelenboek al besteld.

Net voor Kerst lag het in de brievenbus en voor mijn eerste boek is het niet slecht.

Voorblad

index

1. Commando:	Bennist – Eeghen van – Huisman – Willigen Gatsonides van de
2. Off.	Bakker – Bierman – Brink van de – Deursen
3. Off	Doggenaar – Feltz van der – Hout van der - Spoelstra
4. Off	Warneke
5. O.Off	Bremer-Bolder-Hermans-Ike
6. O.Off	Kok-Koops-Kort-Lindenkamp
7. O.Off	Ommen- onbekend
8. Kpl.	Altewischer-Amink-Bakx-Beckers
9. Kpl.	Bonouvrie-Dirksen-Donderwinkel-Duiveman
10. Kpl.	Fonke-Koning-Lippens-Maas
11. Kpl.	Seefat- Schoon-Verkuilen-Vink
12. Kpl.	Walle vd-Zoen van- Outer Den- onb.
13. Kpl.	Onbekend
14. Mach.	Beek van-Bek-Bosgraaf-Broertjes
15. Mach.	Brule- Paape-Dijk- Hilhorst
16. Mach.	Holwerda-Hoogerwaard-Houtveen-Kloezen
17. Mach.	Klootwijk/Kok/Laagland/Ligthart
18. Mach.	Muller/Paap/Schrijver/Steutel
19. Mach.	Vianen van/Weenink/ Weg.v.d./onbekend
20. Mach.	Onbekend
21. Matr.	Artz/ Baelemans/Beer den/ Betuw van
22. Matr.	Brink/Brouwer/Campschroer/Cozijs
23. Matr.	Donze/Eckardt/Evertsdijk/Gaasbeek
24. Matr.	Gool van/ Grefv.d./Hempel/ Heuvel v.d.
25. Matr.	Hoef v.d./Hopster-Kamp v.d./Kleef van
26. Matr.	Loo v.d./Logger/Maas/ Mulder
27. Matr.	Nieuwenhof v.d./Pijnenburg/Rodermond-Schouten
28. Matr.	Schrama-Stathi/Steutel-Udo
29. Matr.	Velde v.d./Verbeij-Volmer-Vries
30. Matr.	Kneefel/onb./onb./onb.
31. Elmnt.	Brouns/De Bont
32. Hofm.	Brand Hornings/Bremen/Eijbergen/Hetharia
33. Hofm.	Hueting/Loo v.d./Inklaar/Smit
34. Hofm.	Vermandel/ Appel of vroegop
35. Kok-Schr.	Polderman-Talens
36. Seiner	Beek van/ Felix/ Litzouw/ Peeters
37. Tlg.	Boekestein/Kwisthout/Passenier/ Roelfs
38. Tpmkrs	Elten v./ Hurk v.d./Leeuwen/ Schattefor
39. Vakd.	Seelissen/ Velden v.d./ Toornened/ Danen
40. Extra	Robbie/ mascotte/Papua wasbaas

Alles wat hier tussen ligt is op de volgende reünie te zien.

Helaas heeft niet iedereen foto's ingestuurd maar Gerrit Talens heeft er nog smakelijk om kunnen lachen. Na de reünie kan ieder die dat wil de digitale versie krijgen. Ik moest ruim € 40,- betalen voor het fotoboek, inclusief de kortingdus houd het maar digitaal.

Verhalen

In vorige Nieuwsbrieven heb ik al om jullie verhalen gevraagd omdat het nu eenmaal onmogelijk is om die altijd met eigen ervaringen te vullen maar zeker ook om te lezen hoe andermans ervaringen zijn. Tot mijn grote verbazing kreeg ik al snel het nodige toe gemaaild en ik hoop dat dit niet de laatste zijn. Lees mee!

1)

Zoals beloofd een echt gebeurd verhaaltje,

Zoals je weet was ik bevriend met de bottelier Rijswijk, zijn voornaam weet ik niet meer (raar maar waar) Hans van de Velden weet het misschien nog wel!

Ik hielp hem wel eens met de pakken vlees enz. en hij wilde altijd het schip besturen als ik de wacht had.

Vooraf op de hondenwacht meldde hij zich en nam hij het roer over en hij was er ook nog goed in.

Ik nam natuurlijk de orders van de brug aan, volgens mij heeft de brug het nooit gemerkt.

Nu komt het mooiste; hij had in Hongkong een voorraadje voorgebakken haantjes ingekocht voor de bemanning, echter elke keer als hij kwam sturen bracht hij warme haantjes mee en die lieten wij ons goed smaken natuurlijk.

Later bleek dat de bemanning nooit een haantje heeft gehad en je mag één keer raden waar ze gebleven zijn.

ik hoop dat je er wat mee kan, de misdaad is toch verjaart.

Hartelijke groetjes uit Baarn,

Bert v.d. Hoef

Luilekkerland in het stuurhuis!

En Bert had nog een verhaaltje:

een leuk voorvalletje met de wasbaas wil ik ook wel kwijt, na het wassen van de witte baadjes en witte broeken moesten ze opgehangen worden, er was geen waslijn meer dus naar het kabelgat om een stuk touw op te halen, gauw wat gepakt en snel naar het helidek, tiertje open en de was er tussen en drogen maar. Echter toen de was droog was haalden we hem af en tot onze schrik zaten er allemaal bruine vlekken in de broeken en baadjes??? Hoe kon dat? Toen bleek dat we geteerd touw genomen hadden! Paniek natuurlijk; wat nu? Als twee gekken hebben we met de hand al die vlekken er uit staan te poetsen, het heeft mij drie jaar van mij leven gekost, gelukkig is het gelukt anders hadden er heel wat maten zonder tropenwit gezeten. Later konden we er wel om lachen en volgens mij heb ik dat stuk touw zelf gepakt, ik weet alleen niet of er iemand van heeft geweten maar de wasbaas weet het ook nog wel denk ik.

Groetjes Bert

Hoe was je term.

Een schelmenverhaal.

De heenreis

Eind 1960 kwam het bericht af dat ik mijn term van anderhalf jaar in Nieuw Guinea mocht doorbrengen.

Maakte mij niet zoveel uit. De Antillen hadden wel de voorkeur, maar je kan niet alles hebben. Geen verkering of vriendinnetje die bedroefd achterbleef, mooie lange aanloop, Panamakanaal, wat wil je nog meer.

Bij aankomst op de Hr. Ms. Evertsen was mijn eerste gedachte; "Niet de jongste meer." Klopte als een zwerende vinger. Dienst gedaan in de Tweede Wereldoorlog en waarschijnlijk voor een prikkie overgenomen of cadeau gekregen van de Engelsen.

Niet echt uitgerust om in de tropen dienst te doen. Op enkele verblijven na was er geen airco.

15 februari 1961, het was zover. Trossen los op naar Las Palmas, de eerste haven op weg naar Nieuw Guinea. In Las Palmas ging het een beetje fout. Met een bus vol Jannen op weg naar een uitgebluste vulkaan. Nu dat waren wij bepaald niet. Boven gekomen bij gebrek aan een biertje wat flessen Tequila ingeslagen zodat wij op de terugweg niet droog zouden staan. Het spul, een heel gemeen goedje, viel totaal verkeerd.

Zo dacht de commandant ook over mijn gedrag en voor ik het wist had ik 14 dagen licht aan de broek.

Willemstad; kon ik dus een streep doorheen halen. Niet helemaal, via wat kunst en vooral vliegwerk toch nog een avond de wal op geweest. Leuke plaats, maar kon niet te gek doen want ik moest ook weer met kunst en vliegwerk aan boord zien te komen. Gelukt.

Op naar Panama. In Colon aangekomen werd ons al het werk uit handen genomen. Bleef over, op het dek hangen kijken hoe treintjes ons door de sluizen trokken.

Ben er in 2012 aan het slot van een maandenlange reis door Midden-Amerika nog eens geweest. Veel was er niet veranderd. Andere treintjes dat wel, en men was bezig om een nieuw sluiscomplex te bouwen om nog grotere schepen door te kunnen laten.

San Diego, wij komen er aan. Door een ongelukkig toeval voor een bemanningslid, een ontstoken blindedarm, arriveerden wij eerder.

Voor aankomst had ik al gehoord dat zomaar een kroeg binnenstappen en een pilsje bestellen niet zou gaan lukken als minderjarige.

Daar werd het volgende op gevonden. "Blinde Henkie", onze tulis, fabriceerde op een officieel Hr. Ms. Evertsen briefpapier een pracht verhaal. In het kort kwam het hierop neer dat ondergetekende zijn paspoort was kwijtgeraakt en dat het voorliggende stuk als vervangende document moest fungeren.

Prachtig stempel en de handtekening van de Vice-Admiraal Jan-Janus-Uit-De-Ketting vervolmaakte het stuk.

Zal het maar gelijk verklappen, geen Amerikaan trapte er in. Het meest hilarische was het moment dat een Amerikaanse bareigenaar de naam van de vice-admiraal uitsprak. Enfin dat namen ze ons niet meer af.

Gelukkig troffen wij een Nederlandse/Amerikaan of omgekeerd die ons inviteerde bij een Nederlands/Duitse familie. Leuke avond gehad, maar wij kwamen al snel tot de conclusie dat de aangeboden whisky niet ons drankje was. Stonden in een mum van tijd op ons kop.

Mexico, op een steenworp afstand van San Diego, en in het bijzonder Tijuana, zat ook in de planning. Zo'n kans om deze beruchte plaats te bezoeken laat je niet lopen.

Het verhaal ging dat elke Mexicaan daar met een mes op zak liep en niet schroomden om die te gebruiken. Na veel wikken en wegen namen wij ons marine mes mee. Niet dat iemand van plan was om er iets mee te doen, maar stel je voor.

Het was me het stadje wel. Kon zo als decor dienen voor een western. Het volk zag er behoorlijk woest uit, maar het viel wel mee. De messen, veilig opgeborgen in de schede en onder de kleding konden op haar plaats blijven. Zou trouwens niet weten hoe ik het had moeten gebruiken. Was wel een ongedisciplineerd mannetje maar een bakje voor vechten heb ik nooit gehad. Was meer een vrolijke drinker.

Helaas, een van ons ging naar het toilet, het heft van het mes werd zichtbaar en hij werd opgepakt. Wij hebben daar niets van mee gekregen. Wel misten wij hem na verloop van tijd. Bij navraag bleek dat hij op het politiebureau zat vanwege verboden wapenbezit. Heel Mexico loopt met een mes op zak en hij wordt opgepakt. Nou ja. Het leek het ons niet slim om daar verhaal te gaan halen. Hij heeft een nachtje tussen prostituees en een verlopen pater doorgebracht vertelde hij. Zo beleef je nog eens wat. Na bemiddeling van de commandant mocht hij de volgende dag terug aan boord.

De volgende haven Honolulu. Je kan het niet beter bedenken. Mooi eiland, prachtige stranden, golven zo hoog als een torenflat, wat wil je nog meer. Overdag een beetje aan het strand hangen en tot ontdekking komen dat een duik in zo'n torenhoge golf zeer onverstandig was. Kwam na drie salto's plat om mijn kanis in het zand terecht en wist even niet waar ik was. Mond vol zand. Dat moest er s 'avonds even uitgespoeld worden.

De avond recreatief doorgebracht. Hawaï kent haar eigen drankbeleid, dus geen briefje van Henkie nodig. Wel een beetje rustig aan doen, want een Amerikaanse dollar was f 3,65 waard. Een pilsjes koste 1 dollar; een aanslag op je budget.

In de stad waren veel massagesalons. Leek ons wel wat, zag er veelbelovend uit.

Eerst douchen en ieder van ons kwam in een kamertje terecht in afwachting van een vreselijk mooie stoot die ons ontegenwoordig zou gaan verwennen.

Een van ons had alvast zijn handdoek afgedaan om wat ruimte te maken voor zijn opgewonden toestand.

De verbijstering was groot toen bij elk van ons een masseuse binnenwandelde die qua leeftijd de pensioengerechtigde leeftijd al had bereikt. De opwindende verdween als sneeuw voor de zon. Aan de massage was niets verkeerd. De dames wisten van aanpakken. En dat op die leeftijd. Maar een happy end? Kon je vergeten.

Aan het eind van de avond kwamen wij in een nachtclub terecht, waar een danseres het presteerde om haar rechterborst rechts en haar linkerborst linksom te laten draaien. Beide exemplaren voorzien van een kwastje. Wij konden ons plezier niet op. Een gulle Amerikaan, een soort Rockefeller, die aan ons tafeltje kwam zitten zorgde voor de aanvoer van drank.

Op de klok werd niet meer gekeken, maar dat het laat was daar kwamen wij achter bij het verlaten van het pand. Een paar van die twee meter hoge Amerikaanse MP's met knuppels als boomstammetjes dirigeerden ons in een arrestantenwagen en brachten ons naar boord. Toch weer een aparte ervaring. Of wij er een bakkie voor hebben gekregen kan ik mij niet herinneren.

De laatste stop voor aankomst op Biak was Guam. Een militaire basis midden in die grote plas water. Weinig te beleven.

Een niet vergeten belevenis was het passeren van de Kreeftskeerkring. Kreeg een feestelijk tintje. Iedereen verzamelde zich op het helikopterdek en het dopen kon beginnen. Ingesmeerd met trassi waren wij niet te genieten. Dat vond de commandant ook. Maar in zo'n feeststemming zie je wat

door de vingers. De schipper, een drankorgel eerste klas, werd ook nog even vertroeteld zodat hij grijs zag van de 'nep' verf. De oorkonde ligt nog thuis. Mag ik mij voorstellen, *Padvis* is de naam.

Nieuw Guinea.

De eerste indruk bij aankomst op Biak was teleurstellend. Haventje van niks, de vrouwen die zichzelf en hun kleding stonden te soppen maakten ook geen diepe indruk. Biak bestond uit, ik hoef het jullie niet te vertellen, een hoofdweg met een stuk of wat zijstraten, luchthaven en een kazerne. Niet bruisend. Enfin je moet het beste er maar van zien te maken.

Wij mochten ons gelukkig prijzen op deze schuit te zitten. Stel je voor anderhalf jaar in de kazerne op Biak. Als enige vertier een paar kroegen en af en toe naar de luchthaven als er een DC8 van de KLM was geland. Mooie stewardessen bekijken.

Al snel gingen wij patrouilleren, staken aan in Manoukwari, Sorong, FakFak, Kaimana. Plaatsen waar het nachtleven ook niet was uitgevonden.

Vond Manoukwari wel een leuk plaatsje. Heb daar voor het eerst van mijn leven een Arfakker in traditionele dracht, peniskoker en smerig lapje, uit een puntzak patat zien eten.

In Sorong trokken we regelmatig met de sloep er op uit naar een Bountyeilandje op een half uurtje varen. Beetje snorkelen, klappermelk drinken. Beetje saai, maar nu betalen mensen er duizenden euro's voor uit om hetzelfde te mogen doen.

Of het nu op een eilandje tegenover Sorong was of gewoon een deel van Sorong kan ik mij niet herinneren, maar er was een Pasar Malam. Had toch wel iets specials. Het sfeertje, de lucht van houtkoolvuurtjes, saté, Papoea's uit alle windstreken.

Op die avond bleek dat jonge Papoea-meiden er nog niet zo heel slecht uitzagen, of werden wij minder kritisch. Wij, vrije jongens, vol opspelende hormonen hadden al snel contact, maar dat werd verstoord door Papoea-jongens die last hadden van de zelfde hormonen en liever niet zagen dat wij bleekscheten met hun meisjes aanpaptten.

Denkend aan de chauffeur, althans zo ging het verhaal, die na het veroorzaken van een dodelijk ongeluk, waaraan hij geen schuld droeg, vakkundig bewerkt werd met een parang en op een troosteloze weg in Biak het leven liet, zagen wij van verdere versierpogingen af.

Als je heel hoge nood had was een bezoekje aan Setenga Meta nog een optie. Wel een heel troosteloze. Het vrouwtje hield haar consult ergens in de bush. De behoeftige Jannen wachtten rustig hun beurt af. Na gedane arbeid was het 5 hele guldens aftikken en de ziekenpaai lastig vallen voor een bacterie verwoestende spuit met van dat bruine spul en een handvol zalf.

Fak-Fak, daar staat mij van bij dat het daar wat omhoog liep en wij daar een voetbalwedstrijd hebben gespeeld tegen de crème de la crème van het regionale Papoea team.

Het enigszins vlakke veld was rijkelijk voorzien van omhoogstekende stukken karang. Een sliding zou funest zijn. Wij hielden ons een beetje in. Onze tegenstander, zoals gewoonlijk op blote voeten, speelden alsof de duivel ze op de hielen zat en karang niet bestond. Hoe de pot afliep, vraag het mij niet.

Na afloop moest er op gedronken worden. De plaatselijke caféhouder was niet berekend op zoveel dorstige Jannen. Het bier was snel op en er restte slechts witte Martini.

Groter vergif heb ik niet gedronken. Het smaakte naar limonade, mierzoet en het zat stikvol alcohol. Om een lang verhaal kort te maken, wij zijn aan boord gekomen, maar hoe? Ik kan je het niet vertellen.

In Kaimana hebben wij kennisgemaakt met Schele Jaap. Heb daar al iets over geschreven in een apart stuk, want dat verdiende Schele Jaap. Een doerak.

Zo kabbelde de tijd voort. Af en toe voor anker bij Misool voor een frisse duik. Dat kon toen nog. Wij hoorden wel eens iets over ploppers, maar echt serieus was het niet. Nu is Misool een eco resort.

Of het nu ter ontspanning was of om een andere reden, maar plotsklaps waren wij op weg naar Australië, Townsville om precies te zijn. De plaats lag aan zee, maar zwemmen in die grote plas was te gevaarlijk. Haaien en ander ongedierte.

Dus overdag een beetje hangen aan het zwembad, dat voor een deel bevolkt werd door van de onmogelijke uit de kluiten gewassen Australiërs. Bij navraag bleek dat de mannen hun geld een deel van het jaar verdienden in de schapen business en de rest van de tijd uitbliezen in Townsville.

Liggend op de zonneweide werden wij, Janus Bealemans en ik, geroepen door iemand die buiten het hek van het zwembad stond. Bleek een Nederlander te zijn die ons uitnodigde bij zijn familie. Leek ons wel wat. De man was loodgieter van beroep, kon bij ons zijn draai niet vinden en koos voor Australië, waar hij met trompetgeschal werd onthaald.

Hij woonde met zijn Australische vrouw in een prachtig huis. Dat zou hij zich in Nederland niet hebben kunnen permitteren. Na wat gebabbel afgesproken dat wij de volgende dag een hapje bij hen zouden eten. Wij mochten ook zijn auto lenen. Allebei geen rijbewijs, maakte niets uit. Ruimte zat in dat land en een boom kwam hier niet zo snel tegen. Dat aanbod maar niet aangenomen.

Wij werden keurig afgehaald, aan tafel gezet, een koude pijp er bij en het eten kwam op tafel. Gifgroene doperwten, iets van braaksel, het leek er op, en een stuk vlees van zo'n onfatsoenlijk groot formaat, dat bij ons de ogen op steeltjes stonden. Dat zag er goed uit.

Bij het snijden van het vlees stelden wij onszelf de vraag, zijn de messen zo bot of is het vlees zo taai. Niet door te komen. Ook na verwoede pogingen was er geen doorkomen aan. Janus zag het niet zitten. Op enig moment vroeg hij welke dag van de week het was. Ik dacht wat wil die daar nu mee, maar al snel kwam de aap uit de mouw toen de familie eensgezind riep; "Het is vrijdag". Waarop Janus de nooit door mij vergeten woorden sprak; "Wat spijt mij dat, maar als katholiek vlees eten op vrijdag dat mag niet."

Ik kon ternauwernood voorkomen dat zijn stuk vlees bij mij op het bord kwam. Later hoorde ik dat schapenvlees altijd taai is. Australiërs weten niet beter, kennen vast geen kunstgebitten, maar wij zijn iets anders gewend.

Zondags waren de kroegen in de ochtend gesloten. Een vreemde Australisch gewoonte. Autochtonen wisten ons te vertellen dat er ook zoiets als een achteruitgang tevens achteringang bestond. Werd het toch nog gezellig. De typische gewoonte om de voorgekoelde glazen stampvol te tappen zonder brede schuimrand was niet verkeerd.

Na terugkomst in Nieuw Guinea kregen wij te horen dat de zoon van Rockefeller, die ergens een vorm van ontwikkelingshulp bood aan de Papoea's, vermist was. Kan een gerucht zijn geweest, maar volgens dat gerucht had hij zelf een koelkast mee op zijn missie. Jammer voor hem, ik kon er niet mee zitten. Hij zou vermoedelijk in een bootje rondobberen, met of zonder koelkast. Op de dag dat de speurtocht zou beginnen was Piet een woest uitzierende Drent jarig. Dat moest gevierd worden. Dit, in combinatie met een komende hondenwacht in het vooruitzicht, was achteraf gezien niet slim. Te laat in bed en teveel pilsjes op geeft problemen. Als uitkijkbrug, zittende aan bakboordzijde, recht onder een zoeklicht geposteerd, kon ik de ogen niet meer open houden. Op dat moment meende iemand op de brug iets te zien in het water. Rockefeller jr.? Een koelkast? Zoeklicht aan en daar zat ik te kijk. Volgende dag was ik mij strepen kwijt.

Kan gebeuren. Veel werk om ze er op te naaien, maar eraf halen was ook niet simpel.

Hong Kong.

De Evertsen moet in onderhoud. Vonden wij ook. Bij het bikken van het achterdek kon het gebeuren dat je bijna door het dek tikte.

Kennelijk was er maar één optie; Hong Kong. Wel van gedroomd om daar ooit naar toe te gaan en die droom kwam uit. Drie hele weken, wat een feest. Had 1000 gulden opzij gelegd. Met dat bedrag, wij spreken 1961, de inflatie meegerekend, moest het een vorstelijk bedrag zijn geweest.

Aangekomen in de haven van Hong Kong aan de boei. Een van de maten die er al eerder was geweest wist een toffe kroeg. Daar zijn er honderden, maar hij wist nu net die ene hele goede. Met twee taxi's op pad. Bij de kroeg aangekomen bleek er weinig te beleven. De dames waren, na een lange doorwaakte nacht, elders voor een hazenslaapje.

Maar voordat wij het wisten waren zij opgetrommeld en werd het toch nog leuk.

De weken in Hong Kong, beter gezegd Kowloon, want daar lagen wij in het dok, was een groot feest. Na het vastwerken, douchen in het burger de wal op tot laat in de avond. Het ging allemaal als in een roes. De vermoeidheid bleef uit.

Kowloon, direct grenzend aan het vasteland van China was een puinhoop. Hoge flats die er vervuild uitzagen, kleine kamertjes, balkonnetjes vol was en troep. Denk dat wij westerlingen er na een paar weken gillend uit waren vertrokken. Ben er in 1995 na een fiets reis door Vietnam een week geweest en heb lang moeten zoeken om iets terug te vinden van het gebied waar wij in het dok lagen. Ook getracht het uitgaansleven terug te vinden. Ging niet gesmeerd.

Het schip werd naar ik meen in de tjet gezet door een aantal dames die als onderdeel van betaling de etensresten mee namen om aan hun varkens te voeren.

Wij voelden ons in Hong Kong als een kind in een snoepwinkel. Chinese en Filippijnse dames in cadeau verpakking te mooi om waar te zijn. De inhaalslag kon beginnen. Dat zij daar niet voor Jan Joker zaten wisten wij maar al te goed. Daar moest omzet gemaakt worden. Binnen en buiten de bar. Wilde je iets meer dan een pilsje drinken met je favoriet voor dat moment, dan zat er maar een ding op, je moest haar vrijkopen. Waarom vrijkopen? De dames zaten daar om de drankomzet omhoog te stuwen. Zijn ze er niet dan scheelt dat inkomsten voor de bareigenaar. Dat moest gecompenseerd worden met een bedrag.

Zo hebben wij Robbie, een van onze Papoea wasbazen, die nauwelijks geld had, aan een vrijgekochte scharrel geholpen.

Zal niet in details treden wat zich daar allemaal heeft afgespeeld, maar dat de meesten goed aan hun trekken zijn gekomen, daar kun je zeker van zijn. Althans de vrije jongens.

Na een paar weken was het karwei geklaard, uit dok en aan de boei voor een laatste dagje Hong Kong. Iets te uitbundig gevierd, zodat ik ernstig verlaat op de kade stond en de Evertsen al onder stoom lag. Gelukkig kon een sloep van een Amerikaans marineschip mij aan boord afzetten. Dat de commandant niet blij met mij was bleek uit de unieke bijkomende straf. Luister. Omdat ik tijdens horen door de commandant had verteld dat ik geen horloge had en daardoor verlaat was; een goedkope en doorzichtige smoes, moest ik een horloge kopen. Verder een drankverbod van een aantal maanden en nog een heel bijzondere, mij werd slechts een deel van mijn katje uitbetaald. Zegge en schrijve f 50,-. De rest werd naar mijn ouders in Holland overgemaakt, die het vervolgens met de zelfde noodgang per post terug stuurden.

Drankverbod werd omzeild door aan het begin van de avond een blikje ananas sap te kopen. Het losgeweekte etiket om een blikje bier te plakken en weer een probleem de wereld uit. Voor alles is een oplossing.

Terug op het honk.

Terug in Nieuw Guinea begon het een beetje te spannen. Verhalen dat ploppers waren geland namen toe. Mariniers aan boord, die wij vervolgens ergens moesten afzetten. Klonk verontrustend. Niet dat ik daar nu veel mee bezig was, het leven gaat door. Wat akkevietjes op de wal; waarbij ons ploegje, na een knokpartij waar wij werkelijk niets aan konden doen overgebracht werden naar de bajes in Biak. Vervolgens werden wij vrijgelaten en niet te geloven werden er excuses aangeboden voor het onterecht vastzetten.

Wat mij ook nog goed bijstaat was de bokspartij van Jan van der Hurk tijdens de Pasar Malam op Biak tegen een plaatselijke Papua bokser. Jan kon er echt wel wat van. Militair kampioen zwaarweltergewicht naar ik meen. Appeltje, eitje zou je zeggen ware het niet dat de tegenstander niet een begaafd bokser was, maar meer een die flink met de armen zwaaide in de hoop iets te raken en verder kop van beton. Elke klap van Jan was raak, maar de man wist van geen wijken. Jan moest natuurlijk uitkijken dat niet een van die wilde zwaaien aankwam. Om de knock-out te krijgen moest er een bulldozer over heen gaan. De pot eindigde in een overwinning op punten.

Op zee was het veel oefenen. Op de meest vreemde tijden werd alarm gegeven en dan moest je na een hondenwacht, net weer in slaap, je nest uit. Werd niet altijd in dank afgenomen. Later, maar dat wisten wij toen niet, zouden wij de commandant daar dankbaar voor zijn.

Ook moest regelmatig het schip verduisterd worden. Windhappers eruit, patrijspoorten dicht en je de pokken zweten in een verblijfsruimte waar airco onbekend was. Alleen om die reden moest je regelmatig drinken. Na een hele dag water kwam daar bier voor in de plaats. Dat pakte niet altijd goed uit. De meeste problemen die ik kreeg aan boord werden veroorzaakt door net een beetje teveel op.

Ook in nuchtere toestand had ik van die ideeën die niet bij het militaire apparaat pasten. Verder was ik ongevoelig voor welke straf dan ook. Mij maakten ze pis niet lauw. Die combinatie zou mij later fataal worden, nou ja fataal, achteraf viel het wel mee, maar daarover later.

Om op de windhappers terug te komen. Mooie uitvinding en bij rustig weer ideaal. Helaas de tropische wateren kende ook haar kuren. Als midden in de nacht een Woendi opstak en het zeetje opspeelde, kon het maar zo gebeuren dat de windhapper een golfje meepikte en jij zeiknat in je nest lag.

Het incident.

Het fijne weet ik er niet van maar er was een moment waarop wij hoorden dat de Indonesiërs van plan waren om met MTB's over te steken om een zootje ploppers aan land te zetten. Wij waren voorbereid.

Tijd en dag weet ik niet meer, maar wel dat het alarm afging en het deze keer geen oefening was. Rap tussen de vette lappen vandaan, ogen uitwrijven en op je post gaan zitten.

Met mijn brevet RAPV 1, tja wel de strepen in moeten leveren maar voor het brevet golden kennelijk anders regels, zat ik achter een schermpje in een afgesloten ruimte.

Kon dus niets zien van wat er zich buiten afspeelde, maar hoorde via de communicatie dat een aantal MTB's op koers richting Nieuw Guinea lagen en wij, de Evertsen en Kortenaer, een stokje voor moesten steken.

De boten werden onderschept, De Evertsen had de eer, nou ja eer, om een van de boten met een voltreffer uit te schakelen en tot zinken te brengen. Het was natuurlijk wij of zij. Kan mij nog herinneren dat wij in ons hokje een zovend geluid hoorden en dachten daarbij gelijk aan een torpedo die binnen een paar tellen de Evertsen tot zinken zou brengen. Zag het niet zitten om voor een 'boerenkoolland' ergens in een tropisch water het leven te laten. Dat was het mij niet waard. Gelukkig, het geluid was weg en wij zaten nog op onze stoel. Dat konden de mannen van de MTB niet zeggen. De overlevenden dreven in zee.

De koers verlegd en onze plicht gedaan, overlevenden oppikken. Niet een opwekkend gezicht. Wanhopig kijkende drenkelingen. Sommigen zwaargewond en beseffend dat ze elk moment aangevallen konden worden door een haai.

Naar ik meen werden er vijftig drenkelingen opgepikt. Zielige jongens die zoals later bleek voor Allah en vaderland werden ingezet zonder zich daar bewust van te zijn.

Bij een van de drenkelingen moest een been geamputeerd worden. Bij mijn weten heeft onze ziekenpaai dit werkje verricht. Kan mij niet herinneren dat wij en dokter aan boord hadden.

De drenkelingen werden op het helikopterdek verzameld. De volgende dag een kijkje genomen en ik kreeg medelijden met die arme sloebers. Wat een hoopje ellende.

Maar ja het had ook omgekeerd kunnen zijn. Wij in de underdog positie. Of wij dan ook volgens de Conventie van Geneve zouden zijn behandeld betwijfel ik zeer.

Gisteren nog een documentaire gezien waarin de Indonesiërs tussen de 800.000 en 1.000.000 miljoen communisten over de kling hebben gejaagd.

Het hele spulletje werd door ons overgebracht naar Hollandia. De eerste en laatste maal dat wij deze plaats aangedaan hebben. Misten wij ook niets aan.

Nadien hebben zich nog een paar schermutselingen voorgedaan, waarbij de Evertsen het bijna presteerde om de Kortenaer te raken, een Indonesisch vliegtuig dicht over kwam en de piloot zwaaide. Dat was het zo'n beetje. Het leven aan boord ging weer haar gangetje. Veel oefenen en paraat blijven.

De strijd om Nieuw Guinea naam internationale vormen aan. Aan boord kreeg je er niet zoveel van mee. De mogelijkheden om op de hoogte gesteld te worden waren klein.

De Nederlandse regering stuurde versterkingen, veel zandhazen, door ons tot cowboys gebombardeerd vanwege hun hoeden. Akelig wit om de neus, gewoon baru's dus.

Als de nood aan de man is, dat zijn er altijd wel een aantal artiesten die voor de manschappen wilden optreden om zo de moraal op te krikken. Een maal een avond bezocht om daarna te besluiten, eens maar nooit weer. Met mijn moraal zat het wel goed, daar had ik geen artiest voor nodig.

Qua bakjes ging het ook wel aardig, Een keer nog wat streng arrest gehad waarbij ik, bij een gebrek aan een cel aan boord in de stuurmachinekamer werd opgesloten. Ook nog om de ander dag water een brood. In de huidige tijd zou Amnesty International er boven op zijn gedoken. Had er geen moeite mee. Eten genoeg, in de stuurmachinekamer stonden dozen met vlees in blik. Dat zat wel goed. Dank zij mijn maten kwam via het luik ook nog wel eens wat naar beneden. Het was er wel stikheet en lawaaiig. Had om die reden wel wat korting op mijn straf mogen hebben.

Onverwacht einde term.

De tijd dobberde voort, net als de Evertsen. Op 18 juli 1962 sloeg het door mij zelf veroorzaakte noodlot toe. Kreeg wat woorden met een korporaal konstabel over een opdracht die ik tijdens de eerste wacht moest doen. Werd dwars en dacht je kan mij de pot op doe het zelf maar. Dienstweigeren dus.

De volgende dag op het matje bij de commandant. Deze was mij waarschijnlijk spuugzat na al die bakjes en toverde een straf van 6 maanden tuchtklasse uit de hoge hoed.

Daar kon ik het mee doen. Geen kattedis. Kon in beroep tegen de straf, maar dat zou betekenen dat de krijgsraad er aan te pas zou komen en je bij een veroordeling een strafblad zou krijgen. Daar zat ik niet op te wachten.

Per direct overgeplaatst naar de kazerne in Biak onder licht arrest van rechtswege.

Na het vastwerken zat ik mij daar kapot te vervelen, zat bij het water, zag een sloep van de Evertsen aanmeren die op dat moment aan de boei lag. In een impuls stapte ik aan boord, dacht bij mijzelf, mij maken ze geen burgemeester meer en voer naar de Evertsen.

Omdat het allemaal zo vers was had niemand in de gaten dat ik daar niet thuishoorde. Pilsje gedronken met mijn maten die stomverbaasd waren om mij te zien. Tijdens het rondje dat de onderofficier of officier van de wacht laat op avond liep was het gebeurd met de pret. Terug naar de kazerne, het celletje in en daar ben ik niet meer uit geweest tot het moment dat ik onder begeleiding van een sergeant, die zijn term er op had zitten, via Tokio, Anchorage naar huis.

Op Schiphol raakten wij elkaar kwijt zodat de goede man helemaal in paniek raakte maar het kwam goed. Ouders gedag gezegd en via de marinekazerne naar Nieuwersluis.

Het Depot voor Discipline, mijn afdeling. In Nieuwersluis zaten ook lui in militaire detentie. Hadden serieuze dingen zoals mishandeling en diefstal op hun kerfstok. Wij waren ongedisciplineerde mannekes maar geen crimineeltjes.

Heb het daar prima naar mijn zin gehad en daar geleerd hoe ik de miswijn van de pater kon aanlengen met water en drank kon laten binnensmokkelen. Leerde biljarten, pokers, uitsmijters bakken en dat allemaal zonder een bakje te krijgen.

Voor de nieuwsgierigen die willen weten hoe het met mij is afgelopen. Ben op de valreep nog bevorderd tot matroos 2de klasse. Raakte mijn Bamikruis met ster kwijt aan een korporaal die hem leende voor een parade op Koninginnedag. Ben via de Douane in Limburg, deurwaarder in Amsterdam en Amersfoort, in de provincie Friesland terecht gekomen en heb daar een kwart eeuw als sociaal rechercheur gewerkt. Allemaal baantjes waarin ik prima functioneerde, zolang er maar niet iemand over mijn schouder meekeek. Daaraan had en heb ik nog steeds een bloedhekel. Als je mij vraagt, heb je een leuke term gehad, dan kan ik daar volmondig ja op zeggen, maar dan wel op mijn manier.

Wil van Brink

***Een prachtig verhaal over hoe Wil zijn tijd op de Evertsen ervaren heeft.
Eind goed; al goed.***

En nog een verhaal.....

Hallo Sobats

Hier het verhaal over mijn tijd in Nieuw Guinea, het was een leuk tijd met ups en downs. Ik ben met het vliegtuig over de noord naar Nieuw Guinea gegaan, een hele lange reis ± 40 uur vliegen met een DC 7.

Zaterdag om 17.00 opgestegen en Zondag avond/nacht 00.00 geland.

(3 tussen landingen)

Zondag nacht aangekomen waren we de volgende dag vrij. Dinsdag weer aan het werk in de wapenkamer te Biak bij Adj. Samson ; leuke man, naast de M P (mariniers) Het voordeel dat je in de wapenkamer werkte was dat je altijd een wapen had om te gaan jagen. Dit heb ik ook veel gedaan met Matroos Koster, het geschoten wild brachten we bij de Chinees; daar bracht het nog iets op, niet veel hoor. Na enige tijd kreeg ik contact met de baboe (wasvrouw) van Adj. Samson dit was niet toegestaan, na een tijdje werd ik gezien door de MP dus een straf : 5 dagen licht met strafdienst, dus wat voorzigtiger doen. Samson vond het goed, maar vertelde de MP dat dit volgens hem niet zo was. Naar veel keren gestraft te zijn geweest kreeg ik een strafplaatsing Hr. Ms. Evertsen. Dus Biak was voorbij, de Evertsen ging niet naar Biak, dit sprookje was voorbij. Dit hele gedoe heeft ± 7 maanden geduurd, heel leuk en de tijd ging heel snel. Ik ben een week voor dat ze Rockefeller ging zoeken aan boord gekomen.

Van de tijd aan boord weet ik niet zo veel meer ,mijn slaapverblijf was onder de TOKO, waar ook matroos Knevel heeft geslapen en gegeten (zo veel mogelijk). Toen we terug kwamen van HONG KONG ben ik op 5-6-62 van boord gegaan in BIAK s' morgens om 11.00 uur en 's avonds 18.30 uur met vliegtuig naar huis gegaan (ca.7 uur in Biak) .

Het was weer een DC 7 dus een lange reis.

DUS DE BABOE HEB NOOT MEER GEZIEN.

Gr. Matroos 1 Noud van Gool

Noot:

Dachten wij dat we goed zaten, blijkt de Evertsen een strafplaatsing!!!!

Kort verhaaltje

Bij het bezoek van de Hr. Ms. Evertsen aan Willemstad Curaçao in 1960 zoekt de sgt. majoor hofmeester nog 3 flessen Hollandse jenever- 2 flessen Franse cognac en 2 flessen gin.

Deze lagen in een houten kuip op het helidek, vanwege een party van Nederlandse- en Amerikaanse officieren.

Zij zijn nooit terug gevonden, misschien lagen zij wel verborgen in de sloep van de commandant, dit raadsel is nooit opgelost.

groetjes Nap. (Willem Peijnenburg).

Het verhaal van:

Schele Jaap.

Een Chinees die Schele Jaap genoemd wordt en een bar heeft, daar moet wel iets bijzonders mee aan de hand zijn. Schele Jaap wilde zich nog wel eens verrekenen aan het eind van een drankrijke avond. In de publicatie werd ons om die reden gemaand niet naar zijn kroeg te gaan. Om die reden werden wij afgeraden om zijn café te bezoeken.

Het laat zich raden wat er gebeurde. Alle maten waren direct na het lezen van deze waarschuwing bereid om de trucjes van Schele Jaap van nabij mee te maken.

In ganzenmars naar zijn tropische ballentent.

Schele Jaap, een onooglijk mannetje met een ziekenfondsbrilletje op zijn neus, van daar de bloemrijke maar weinig originele bijnaam, was bij zoveel klandizie behoorlijk in zijn nopjes. Eens kijken of dat zo zou blijven.

De avond verliep perfect, maar dat is al snel zo wanneer er voldoende drank en wat voer in gaat. Wij begonnen ons al af te vragen waarom die arme Schele Jaap zo'n slechte naam had en waaraan dat te danken was. Vrolijk mannetje, die perfect aanvoelde wanneer er weer een vers biertje moest worden geserveerd.

Met spanning zaten wij af te wachten wanneer het moment daar was dat hij zijn reputatie van laaien lichter waar zou maken.

Dat moment kwam. Na al dat innemen kwam er een eind aan de avond. Morgen weer vroeg op en het liefst fris in de bol en het lijf in conditie. De volgende dag stond er namelijk een voetbalwedstrijd op het programma tegen de plaatselijk kampioen. Een team van uiterst behendige Papoea's die ons op hun blote pootjes wel mores zouden leren. De bedoeling was dat wij daar een stokje of beter gezegd een met een voetbalschoen getooide voet zouden steken.

Scherp als wij waren zaten al de genoten pilsjes in een denkbeeldig opschrijfboekje in het hoofd. Jaap was gewaarschuwd, hij moest ons niet belazeren.

Schele Jaap was een beetje hebberig en vergat dat hij met een stelletje attente Jannen te maken had. Zijn rekensommetje klopte voor geen meter. Hij probeerde ons op een vreselijk manier een oor aan te naaien.

Wij boden hem nog een kans, maar dat was niet aan hem besteed. Hij bleef bij het fantasierijke bedrag dat hij in zijn hoofd had. Als je zo hardleers bent dan moet je maar voelen. Schele Jaap werd vakkundig in de houdgreep, of was het de nekklem, genomen en zag al spartelend hoe een paar van zijn klanten met de mooie, vele kilo's wegende kassa er vandoor gingen. Niet om hem leeg te plukken, maar een mooi plaatsje te geven in achter wat struiken en palmbomen. Jaap even laten zoeken naar zijn centjes.

Bij mijn weten zijn wij wel zo netjes geweest om een bedrag achter te laten dat leek op het bedrag waarvan wij vonden dat het klopte. Tenslotte waren wij geen dieven.

Schele Jaap, bevrijd uit de greep van de Jannen, koos eieren voor zijn geld en maakte niet al teveel kabaal. Is waarschijnlijk de halve nacht bezig geweest om zijn kassa te vinden.

De volgende dag stond ons team fris aan de start van een uitdagende voetbalwedstrijd tegen de plaatselijke favoriet. Hoe die is afgelopen? Geen flauw idee. Wel weet ik dat wij onder de vele supporters een heel fanatieke hadden; Schele Jaap. Daar stond hij te glimmen met zijn ziekenfondsbrilletje. Zijn verlies van de vorige avond manmoedig nemend. Na afloop toch maar even een pilsje bij hem gehaald. Het werd nog laat.

Wim van Brink

***We hebben warempel een echte schrijver onder ons. Chapeau!
Ik hoop dat we hier nog veel verhalen van je mogen plaatsen.***

Zo krijg ik mijn Nieuwsbrief wel vol!

Hartelijk dank aan onze schrijvers die toch de moeite hebben genomen om hun ervaringen prijs te geven.

Wie, behalve onze machinisten, weet hoe het leven benedendeks was, in die warme "pul"? Ik kwam er elke dag even met het klokkenrondje en was blij als ik weer in de "frisse" buitenlucht stond. Ik herinner me vooral het gat waardoor je naar beneden ging en alle warmte opsteeg. Hoe was jullie ervaring tijdens ons incident? Hoe beleefden jullie dat, zonder iets te horen of te zien? Ook jullie wacht was anders ingedeeld.....

Zo dichtbij en toch zo veraf!!

Welke machinist neemt de pen ter hand en geeft ons een rondleiding door die benedendekse catacomben en het eigen wereldje van de "stokers"?

Het korporaalsverblijf was wel te overzien maar hoe was de belevenis van een Nieuw Guinea term voor (jonge) officieren?

Hartelijke Groeten,

Jan